

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: Ing. J. F.
bytem X.

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, č. j. JMK 78794/2025, sp. zn. S-JMK 129417/2024/OD/Šv,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 5. 2025, č. j. JMK 78794/2025, sp. zn. S-JMK 129417/2024/OD/Šv, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 164 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, č. j. JMK 78794/2025, sp. zn. S-JMK 129417/2024/OD/Šv („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 24. 5. 2022, č. j. ODSČ-71209/21-64, sp. zn. ODSČ-71681/21-RO/PŘ („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků (celkem 8) podle § 125c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Přestupků (spáchaných v období od 24. 3. 2021 do 21. 4. 2021) se měl žalobce dopustit tím, že se jako řidič motorového vozidla neřídil dopravními značkami na účelové pozemní komunikaci na parkovišti v B., v blízkosti třídy G. P., když neoprávněně vjel na vodorovnou dopravní značku „Šikmé rovnoběžné čáry“ (č. V 13). Uvedeným jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 250 Kč. Povinnost nahradit náklady řízení žalobci nebyla uložena s ohledem na nevedení společného řízení s řízením vedeným pod sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ. Dále bylo zastaveno řízení o témže přestupku, kterého se žalobce měl dopustit dalším jednáním dne 3. 6. 2021, neboť spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno.
3. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy Krajský soud v Brně zrušil rozsudkem ze dne 28. 3. 2025, č. j. 34 A 20/2024-48, předcházející rozhodnutí žalovaného (ze dne 31. 5. 2024) a zavázal ho v dalším řízení odstranit následující vytýkané vady:
 - a) neuplatnění zásady absorpce na tresty za přestupky spáchané od 24. 1. 2021 do 20. 4. 2021 (ODSČ-93928/21) a od 24. 3. 2021 do 21. 4. 2021 (ODSČ-71209/21), a
 - b) neprokázání, že před spácháním přestupků byla naplněna informační povinnost podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, tedy že byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému.
4. Z obsahu správního spisu vyplývá, že po vydání zrušujícího rozsudku žalovaný bez jakéhokoli doplnění podkladů vydal napadené rozhodnutí.

II. Žaloba, vyjádření žalovaného, replika žalobce

5. Žalobce namítal řadu pochybení správních orgánů, z nichž některé již byly v předchozích řízeních soudem vypořádány, další se týkaly neodstranění vad vytýkaných soudem v předcházejícím zrušujícím rozsudku.
6. Žalobce opětovně namítl, že u všech přestupků došlo k promlčení dle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce uvedl, že podle úpravy účinné do 31. 1. 2022 se do tříleté promlčecí doby nezapočítává doba vedení soudního řízení správního, a promlčecí doba posledního přestupku uplynula dne 3. 6. 2024.
7. Žalobce byl k doplnění odvolání vyzván přímo žalovaným, nikoliv správním orgánem prvního stupně, kterému tak bylo znemožněno zvážit postup dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“). Tím byl žalobce zkrácen na právu na spravedlivý proces.
8. Správní řízení mělo být dle § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky sloučeno do společného řízení se správním řízením vedeným pod č. j. ODSČ-93036/21-176, a se správním řízením vedeným pod č. j. ODSČ-93928/21-197, a v souladu se zásadou absorpce pak měla být žalobci uložena jedna pokuta.

9. Správní orgány zjistily skutkový stav na základě videozáznamů pořízených v rozporu se zákonem, konkrétně s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii stanovujícím povinnost informovat o zřízení stálého automatického technického systému. Videozáznamy proto nelze jako důkaz ve správním řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít. Posouzení totožnosti osoby zachycené na videozáznamu navíc dle žalobce náleží soudnímu znalci, správní úředník není pro takové úvahy vyškolen.
10. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno oprávněnou úřední osobou, Mgr. K. F., neboť podpis na napadeném rozhodnutí je zcela jiný, než který používal Mgr. F. na dřívějších rozhodnutích.
11. Dle žalobce nebyl odůvodněn závěr správních orgánů o tom, že porušení zákazu vjíždět na vyznačenou plochu nebylo nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Nebylo dále prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány neshledaly žádné polehčující okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
12. Dle žalovaného jsou žalobní námitky vesměs totožné jako odvolací námitky uplatněné ve správním řízení. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobce vypořádal. Napadené rozhodnutí opravdu nebylo podepsáno Mgr. F., ale v zastoupení Mgr. D. Š., zástupcem vedoucího oddělení dopravně správních agend, odboru dopravy žalovaného. Přestože měl být podpis správně doplněn o formulí „v z.“, fakticky se jednalo o oprávněnou úřední osobu, jak vyplývá ze záznamu o určení oprávněné úřední osoby. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný svá tvrzení ničím nedokládá – neoznačil rozhodnutí obsahující odlišný právní názor, neprokázal, že napadené rozhodnutí bylo skutečně podepsáno Mgr. Š. S námitkami žalobce se ani po zrušení předchozího rozhodnutí nevypořádal.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)

Zánik odpovědnosti za přestupky

15. Soud se předně zabýval tím, zda v projednávané věci nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupky, neboť v takovém případě by bylo nadbytečné zabývat se dalšími uplatněnými námitkami. Soud již v předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 28. 3. 2025, č. j. 34 A 20/2024-48, v bodech 23 – 26, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vysvětlil, že ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění účinném do 31. 1. 2022, je třeba vykládat tak, že mezní prekluzivní doba se nevztahuje na dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d) zákona o odpovědnosti za přestupky (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 As 178/2020-38, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 400/2020-49, a ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Afs 344/2020-53, a usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2877/18).

16. Žalobce se proto mylí, pokud pomíjí pravidlo, že do tříleté mezní prekluzivní doby podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Prvního přestupku se měl žalobce dopustit dne 24. 3. 2021, přičemž soudní řízení správní pod sp. zn. 33 A 54/2022 se u zdejšího soudu vedlo od 27. 10. 2022 do 18. 4. 2024, a soudní řízení správní pod sp. zn. 34 A 20/2024 se vedlo od 20. 8. 2024 do 22. 4. 2025. Mezní prekluzivní tříletá doba podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky tak běžela u prvního přestupku od 25. 3. 2021 do 27. 10. 2022 (tedy 1 rok, 7 měsíců a 2 dny), dále od 19. 4. 2024 do 19. 8. 2024 (tedy 4 měsíce) a od 23. 4. 2025 do 19. 8. 2025 (tedy 3 měsíce a 26 dnů), celkem tedy 2 roky, 2 měsíce a 28 dnů. Lze uzavřít, že k zániku odpovědnosti za tento přestupek (a logicky ani přestupků spáchaných později) v důsledku uplynutí této doby nedošlo.

(Ne)respektování závazného právního názoru soudu

17. Po zjištění, že odpovědnost žalobce za přestupky nezanikla, se soud zabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem soudu a odstranil vady, které mu byly vytýkány. Zjistí-li totiž soud, že správní orgán v dalším řízení nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), pak takové nerespektování typicky samo o sobě zpravidla vede ke zrušení nového správního rozhodnutí pro nezákonnost (viz např. v rozsudcích NSS ze dne 31. 10. 2019, č. j. 2 Ads 260/2019-34, či ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015-34).
18. Prvním zrušujícím důvodem bylo neuplatnění zásady absorpce v návaznosti na vyslovený právní názor, že pokud se podezřelý dopustil více přestupků na úseku zákona o provozu na pozemních komunikacích, byť některých jako řidič vozidla a jiných jako provozovatel vozidla, pro účely § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se jedná o tutéž osobu. Při splnění dalších zákonných podmínek je tak nutno o těchto přestupcích vést společné řízení a uplatnit zásadu absorpce dle § 41 odst. 1 téhož zákona.
19. Jak bylo uvedeno v předcházejícím zrušujícím rozsudku (podrobně v bodech 33-45), podmínky pro vedení společného řízení o přestupcích žalobce *jakožto řidiče* (v této věci), a přestupků žalobce *jakožto provozovatele vozidla* (ve věcech vedených pod sp. zn. ODSČ-93036/21-176, a pod sp. zn. ODSČ-93928/21-197), byly dány. V posuzované věci se jedná o totožnou osobu obviněného, přestupky byly spáchaný ve stejné oblasti veřejné správy (na úseku zákona o silničním provozu) a k jejich projednání byl příslušný stejný správní orgán (v prvním stupni Magistrát města Brna). Ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky má obligatorní povahu a správní orgán nemá prostor pro správní uvážení, zda podle něj bude postupovat, či nikoliv. Jedinou výjimkou je postup podle odst. 5 uvedeného ustanovení, který upravuje možnost správního orgánu vyloučit jednotlivý skutek ze společného řízení usnesením a vést o něm samostatné řízení, pokud to přispěje *k urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu*. I v takovém případě je však třeba aplikovat zásadu absorpce upravenou v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a uložit jeden správní trest (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 2 As 40/2023-43, bod 18).
20. Soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku uzavřel, že nevedení společného řízení je vadou řízení, která sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, avšak neuplatnění zásady absorpce má zpravidla vliv na výši uložené pokuty, a proto se v tomto ohledu jedná o vadný postup odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí. V dalším řízení bylo třeba uplatnit

zásadu absorpce na tresty za přestupky spáchané od 24. 1. 2021 do 20. 4. 2021 (ODSČ-93928/21) a od 24. 3. 2021 do 21. 4. 2021 (ODSČ-71209/21), neboť na tresty uložené za přestupky v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-93036/21 již byla zásada absorpce aplikována.

21. Žalovaný uvedený závazný právní názor soudu nerespektoval. V napadeném rozhodnutí setrval na závěru, že současná právní úprava vylučuje, aby o přestupcích řidiče a přestupcích provozovatele vozidla bylo vedeno společné řízení s tím, že „*Krajský soud v Brně své tvrzení o opaku nijak relevantně neodůvodnil.*“ Žalovaný na podporu svého závěru opětovně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně, s níž se soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku vypořádal a k níž uvedl důvody, pro které ji nelze aplikovat či je nepřiléhavá. Žalovaný tedy zásadu absorpce, jak mu bylo uloženo, neuplatnil.
22. Je pravdou, že vázanost správního orgánu závazným pokynem soudu nelze v obecné rovině absolutizovat. Mohou nastat situace (např. doplnění dokazování a zjištění jiného skutkového stavu, změna právního předpisu, změna ustálené judikatury), kdy nebude v minulosti vyslovený závazný právní názor soudu udržitelný. Žádný z uvedených důvodů, pro který se žalovaný mohl od závazného pokynu odklonit, však nenastal.
23. Ve vztahu k druhému zrušujícímu důvodu bylo úkolem žalovaného doložit, že informace o instalaci kamerového systému, kterým byly pořízeny záznamy o páchání projednávaných přestupků žalobcem, byly vhodným způsobem uveřejněny. Pouze v takovém případě bylo možné použít pořízené videozáznamy jako důkazní prostředek.
24. Soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku (body 46–50) vysvětlil, že kamerový systém, který byl nainstalován, aby snímal veřejné prostranství, na kterém se měl žalobce dopouštět protiprávního jednání, je třeba považovat za stálý technický automatický systém ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii. Obecní policie může své pravomoci vykonávat pouze na základě zákonného zmocnění, kterým je v případě instalace kamerového systému dlouhodobě snímajícího veřejné prostranství § 24b o obecní policii. Soud dále uvedl, že kamerovým systémem byly snímány přestupky, kterých se měl žalobce dopustit v období téměř jednoho měsíce, a i z úředních záznamů Městské policie Brno o jednotlivých přestupcích založených ve správním spisu vyplývá, že videozáznamy byly pořízeny v souladu s ustanovením § 24b odst. 1 a 2 zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, uvedl, že automatizovanými technickými prostředky používanými bez obsluhy jsou „*technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu*“, tedy typicky právě kamera umístěná na určité místo na delší časové období.
25. Ani v tomto případě žalovaný závazný právní názor soudu nerespektoval. Setrval na závěru, že se v případě nainstalované kamery nejednalo o stálý automatizovaný technický systém, ale účelem bylo pořízení videozáznamů o páchání konkrétního přestupku. Dle žalovaného byly videozáznamy v posuzovaném případě pořízeny v souladu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, který zveřejnění informace o instalaci systému nevyžaduje.
26. Pokud žalovaný závěr soudu v napadeném rozhodnutí neakceptoval, pouze zopakoval důvody uváděné již ve svém zrušeném rozhodnutí ze dne 31. 5. 2024, aniž by se s odůvodněním soudu přesvědčivě vypořádal, je nutno odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu vyhodnotit jako prostou polemiku se závazným pokynem soudu, který nebyl respektován.

27. Nadále tedy platí, že existuje pochybnost o zákonnosti získání důkazních materiálů (videozáznamů), na nichž je založen zjištěný skutkový stav. Soud se proto již jejich obsahem nezabýval. Ze stejného důvodu se nezabýval ani tvrzeným nenaplněním formální a materiální stránky přestupků, či tvrzenou existencí polehčujících okolností. Blíže se nezabýval ani námitkou, že napadené rozhodnutí nebylo podepsáno oprávněnou úřední osobou, neboť napadené rozhodnutí bylo tímto rozsudkem zrušeno, a správní orgán je v dalším řízení povinen zajistit, aby rozhodnutí byla vyhotovena a podepsána oprávněnými úředními osobami.
28. K úvahám žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že „s vysokou mírou pravděpodobnosti věc bude projednána i u Nejvyššího správního soudu, pro jednoznačné vyřešení otázky o nutnosti vést společná řízení a oprávnění obecní policie“, lze s odkazem na rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, č.j. 9 As 201/2015-34, konstatovat, že *„nevyužil-li žalovaný správní orgán možnosti brojit kasační stížností proti závaznému právnímu názoru obsaženému v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, aniž mu v tom cokoli bránilo, nemůže tak činit až v kasační stížnosti směřující proti dalšímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu“*. Žalovaný tedy svým vlastním procesním postojem, kdy nepodal proti předcházejícímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost a v napadeném rozhodnutí pouze setrval na polemice se závazným právním názorem krajského soudu vysloveným již v prvním zrušujícím rozsudku, snížil šanci na to, aby byl tento názor krajského soudu Nejvyšším správním soudem v tomto řízení přezkoumán.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalovaný nerespektoval závazný pokyn plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2025, č. j. 34 A 20/2024-48. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem plynoucí z tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Tento právní názor lze pro přehlednost shrnout následovně: Žalovaný je v dalším řízení povinen uplatnit zásadu absorpce na tresty za přestupky spáchané od 24. 1. 2021 do 20. 4. 2021 (ODSČ-93928/21) a od 24. 3. 2021 do 21. 4. 2021 (ODSČ-71209/21), a dále doložit, že zákonná podmínka § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla naplněna, a že lze tedy pořízené videozáznamy použít jako důkazní prostředek v přestupkovém řízení.
31. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobce prokazatelně vynaložil náklady na poštovní přepravu dle poštovních obálek založených v soudním spisu (žaloba, replika). Soud proto přiznal žalobci náhradu za vynaložené poštovné ve výši 87 a 77 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3 164 Kč, a to ve lhůtě stanovené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. února 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně